

ogsaa netop af formelle Hensyn, vi have foreslaaet en forandret Affattelse af den Tilføining, som ved anden Behandling blev vedtagen; vi have meent, at vor Hensigt kunde opnaaes ved at forandre den saaledes, at den kommer til at lyde: „hvorimod hans Gøihed ophører at oppebære Gage“. Vi have fundet, at disse Udtryk i det Væsentlige vare overensstemmende med de Udtryk, man havde betjent sig af i det kongelige Reskript af 4de December 1840, hvor man fastsatte, at under en Apanage skulde være indbefattet 2000 Rbd., som tidligere vare tilstaaede den paagjældende Apanagist som Erstatning for Udgifter ved hans Reiser i Generalcommandoen. Det hedder nemlig udtryffeligt i det nævnte Reskript, at Apanagen fastsattes til det og det Beløb, og at herunder indbefattes 2000 Rbd. som Udgifter til Reiser i Generalcommandoen, hvilket altsaa havde den Folge, at den Paagjældende overhovedet ophørte for Fremtiden at oppebære Erstatning for saadanne Reiser, ialtsald at han ophørte at oppebære den ham hidtil ydede Erstatning. Ganske saaledes som man i 1840 ved Tingenes egen indre Nødvendighed blev drevet over til under Et at fatte i Die, hvad den paagjældende Person oppebar, eller idetsmindste en Deel deraf, nemlig den Løn, som tidligere var tilstaaet ham for Udgifter paa hans Reiser i Generalcommandoen — hvorimod det var mindre consequent, at man ikke udstrakte det til Gagen — men aldeles paa samme Maade, som ffete med Hensyn til denne Apanagist, have vi meent at burde tage Hensyn til Gagen, og paa denne Maade have vi troet, at alle de formelle Betænkkeligheder, som kunde gjøres gjældende imod vor Indstilling, vilde bortfalde. Hvad derimod angaaer Sagens Realitet, da have vi troet, at Mange af dem, som have havt Betænkkelighed ved at gaae ind paa Tilføiningen, ere gaaede ud derfra, at de ikke vilde votere Mindre til den Paagjældende end hvad der var foreslaaet af Regjeringen, og vi have derfor meent at kunne naae vort Formaal ved at forhøje Apanagens Beløb. Saaledes fremkommer jo netop det, at den

Paagjældende kommer til at nyde den samme Indtægt, som var paataent af Regjeringen, og man dog faaer den Sætning, som man her puffedede bragt til Anvendelse, gjort gjældende, nemlig at Vedkommende ikke kunne nyde Apanage og ved Siden deraf oppebære Gage. Vi have troet, at det kunde være en meget rimelig og naturlig Stemning heri Salen, at man ikke gjerne vilde nedsette det Indtægtsbeløb, som Regjeringen havde havt for Die, og vi have derfor troet, at der ikke laa saamegen Vægt paa Apanagens Størrelse som paa Unskeligheden af at gennemføre den Grundsætning, at Apanage og Gage ikke bør forenes. Der er nu større Anledning til at modsætte sig en saadan Cumulation af Gage og Apanage, end der tidligere har været; thi efterat vi have faaet Pensionloven, er det jo fastsat, at enhver af Kongen udnævnt lønnet Embedsmand har en bestemt Adgang til Pension, som beregnes efter Gagen. Nu er det vitterligt, at flere høie Personer, som tidligere have havt Gage, ikke have gjort den Fordring gjældende, som de ellers kunde have fremsat, hvis de vilde have været behandlede som Embedsmænd; de have nemlig ikke modtaget Pension af Staten. Men jo mere bestemt det er blevet fastsat, at Embedsmænd have løvbegründet Adgang til Pension, jo mere ønskeligt er det ogsaa netop, at de apanagerede Personer ikke kunne gjøre Fordring først paa Apanage, dernæst paa Gage og senere paa Pension; thi hvis Gage skulde kunne cumuleres med Apanage, saa er det jo en ligefrem Folge, at Pension ogsaa kan cumuleres dermed. Vi behandle jo ikke her saameget Spørgsmaalet med Hensyn til det foreliggende Tilfælde som med Hensyn til de Grundsætninger, man kan ønske fulgte for Fremtiden, og derfor, ligesom ogsaa efter den hele Stilling, som Embedsforholdet nu har, er der dobbelt Anledning til ikke at ønske Apanagen cumuleret med Gagen. — Hvad angaaer det Forslag, som er fremsat af et Fleertal af Udvalget, til hvilket jeg ikke hører, da skal jeg ikke motivere det, eftersom jeg, som bemærket, ikke har deeltaget i at stille det.